

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/109/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5812206317
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Urban
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5812206317.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róberta Urbana a členov senátu JUDr. Amálie Paulerovej a JUDr. Erika Vargu v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 8C/154/2012-66 zo dňa 6. novembra 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd (v celom rozsahu) zamietol návrh navrhovateľa. Konštatoval, že v dotknutej exekučnej veci (sp. zn. tamojšieho súdu 5Er/1495/2008) došlo k rozhodnutiu o zmene súdneho exekútora po uplynutí zákonom určenej lehoty, čo predstavuje nesprávny úradný postup. Okresný súd však nemal preukázané splnenie ani jednej z ďalších dvoch podmienok vyžadovaných na vznik zodpovednosti štátu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. Navrhovateľ v danom smere napriek riadnemu poučení o dôkaznej povinnosti podľa § 120 ods. 4 O.s.p. nielenže nepredložil, ale ani neoznačil žiadne dôkazy. Za škodu nemožno pritom považovať iba subjektívne vyčíslenie paušálnych nákladov; navyše navrhovateľ ani nevysvetlil, ako tieto výdavky súvisia s nesprávnym úradným postupom. Okresný súd zdôraznil, že pri náhrade škody možno kompenzovať iba tie účelne vynaložené výdavky, ktoré by nebolo nutné vynaložiť, nebyť škodovej udalosti. Rovnako navrhovateľ nijako nepreukázal žiaden nepriaznivý dopad na jeho právne postavenie ako veriteľa pohľadávky v dôsledku toho, že exekučný súd nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v lehote 30 dní. Napokon okresný súd nemal za preukázanú ani príčinnú súvislosť medzi (tvrdeným) vznikom škody, či nemajetkovej ujmy a nesprávnym úradným postupom.

Samostatným výrokom zamietol návrh na prerušenie konania. Vychádzal z toho, že otázka zákonného sudcu nie je svojim charakterom predbežnou otázkou v zmysle § 109 O.s.p. Okrem toho, dotknuté výhrady navrhovateľa už boli vyriešené rozhodnutím nadriadeného súdu, ktorý zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania súdnej veci nevylúčil. O trovách konania rozhodol okresný súd tak, že v spore úspešnému odporcovi ich náhradu nepriznal, pretože mu účasťou v konaní žiadne nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci na nové prejednanie. Namietal, že za situácie, kedy nebol oboznámený s vyjadrením odporcu k veci a ani s obsahom dôkazov nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. V tejto spojitosti tvrdil, že nemal možnosť vyjadriť sa k prednesom odporcu, k vykonaným

dôkazom a ani sám nemohol navrhnuť dôkazy na podporu jeho tvrdení. Odvolateľ upozornil tiež na to, že pôvod listinných dôkazov nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Zároveň si okresný súd obsah a rozsah dokazovania určil (bez akéhokoľvek zdôvodnenia) sám.

Navrhovateľ (opakovane) poukázal na svoje tvrdenia o tom, že konajúceho sudcu bolo potrebné z rozhodovania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v jeho očiach a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uvedené rozhodnutie krajského súdu bolo podľa odvolateľa vydané v rozpore s ustálenou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach a je tiež v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR, či Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd.

Súdu prvého stupňa navrhovateľ vytykal (i) viacero omylov; napr. mal konštatovať, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, hoci v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Dodal, že bolo potrebné sa zaoberať všetkými zložkami nesprávneho úradného postupu. Keďže okresný súd tak neučinil, jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

Odporca ostal v odvolacom konaní nečinný.

Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu vymedzenom v ustanovení § 212 ods. 1, 2 písm. b/ O.s.p. a bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 za súčasnej aplikácie § 156 ods. 3 O.s.p.) napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

Len vo všeobecnosti je akceptovateľná úvaha odvolateľa, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásada kontradiktórnosti totiž predovšetkým pojmovo predvída procesnú aktivitu účastníkov konania. Ťažiskom realizácie procesných práv účastníkov súdneho konania je práve pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný. Svojim postupom - bezdôvodnou neúčastou - sa o ich bezprostredné naplnenie sám obral. V prípade účasti na pojednávaní by sa navrhovateľ zúčastnil vykonávania dokazovania, mohol by navrhnúť jeho doplnenie, resp. sa k vykonanému dokazovaniu vyjadriť. V tejto súvislosti sú potom ďalšie jeho námietky dotýkajúce sa odňatia práva konať pred súdom a porušenia zásady kontradiktórnosti bezvýznamné.

Písomné vyjadrenie odporcu vo veci samej bolo okresnému súdu doručené až v deň pojednávania 6.11.2013. Z daného titulu nebolo ani reálne možné zaslať navrhovateľovi odporcove (meritórne) vyjadrenie; napr. spoločne s predvolaním na pojednávanie. V postupe okresného súdu tak nedošlo k porušeniu požiadavky bezodkladnosti doručenia vyjadrenia protistrany (§ 114 ods. 2 veta posledná O.s.p.). Krajský súd dodáva, že zároveň ide o vyjadrenie navrhovateľovi „chronicky známe“, ktoré je totožné v stovkách obdobných vecí/konaní vedených medzi navrhovateľom a odporcom.

Predvolanie na termín pojednávania (na deň 6.11.2013) bolo právnenmu zástupcovi navrhovateľa doručené dňa 11.10.2013. Až dňa 5.11.2013 v popoludňajších hodinách bol konajúceho súdu doručený elektronickým podaním (bez zaručeného elektronického podpisu) návrh navrhovateľa „na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho posúdenia porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu“.

Okresný súd správne vyhodnotil uplatnený dôvod odročenia ako nie dôležitý, čo zodpovedá nižšie rozoberaným záverom o neopodstatnenosti tvrdení navrhovateľa o konaní „vylúčeného“ sudcu. Novelizované ustanovenie § 119 ods. 2 písm. c/ O.s.p. predvída riešenie opísanej procesnej situácie (nesúhlas súdu s uplatneným dôvodom požadovaného odročenia) oznámením účastníkovi (na jeho elektronickú adresu), ako súd posúdil návrh na odročenie pojednávania. Okresný súd uvedený postup dôsledne nevyužil, čo však nepredstavuje vadu (§ 212 ods. 3 O.s.p.), ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej. Navrhovateľ žiadosť o odročenie pojednávania podal v krátkom časovom predstihu - doslova niekoľko hodín - pred jeho termínom, čím s poukazom (aj) na vzdialenosť jeho sídla, resp. sídla jeho právneho zástupcu od sídla konajúceho súdu (cca 300km) sám zmaril efektívne využitie označeného zákonného ustanovenia. Zároveň je nepochybné, že o (tvrdenom) dôvode odročenia pojednávania navrhovateľ vedel už v deň doručenia predvolania (ním zdôrazňovaná ústavná sťažnosť mala byť podaná už 12.6.2013). Nadväzne je zrejmé, že samotný navrhovateľ nerešpektoval procesné povinnosti vyplývajúce mu z ustanovenia § 119 O.s.p.

V rozoberanej spojitosti je nedôvodnou taktiež námietka navrhovateľa o rozhodnutí bez vykonania pojednávania.

Bezpredmetnou je námietka odvolateľa o neprípustnom konaní vylúčeného sudcu. Zodpovedá totiž doterajšiemu priebehu konania a stavu veci, že zákonný sudca (správne) postupoval v intenciách záväzného rozhodnutia nadriadeného súdu o jeho nevyhlásení. Odvolateľ ani v žiadosti o odročenie pojednávania a ani v posudzovanom odvolaní neuviedol žiadne iné/ďalšie okolnosti, ktoré by mali zakladať jeho vylúčenie, než tie, ktoré už boli predmetom posúdenia nadriadeného súdu. Zároveň dotknutý záver o nevyhlásení rešpektuje aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (napr. uznesenia sp. zn. 3 Nc 14/2010 z 31.5.2010; 6 Cdo 201/2013 z 19.6.2013 či 4 Cdo 317/2013 z 25.6.2014) v otázkach posudzovania inštitútu sudcovskej neustrannosti.

Neopodstatnenými sú tvrdenia odvolateľa, že okresný súd si určil sám okruh a rozsah dokazovania, resp. že z odôvodnenia nie je poznateľné, či išlo o listiny (ktorými bolo vykonané dokazovanie) založené v exekučnom spise. Zo zápisnice o súdnom pojednávaní je nepochybné, že dokazovanie bolo vykonané podrobným oboznámením obsahu (fotokópie) exekučného spisu sp. zn. Okresného súdu Námestovo 5Er/1495/2008, ktorý dôkaz výslovne (č.l. 2 spisu - označením povinného a spisovej značky exekútora) požadoval navrhovateľ. Inú skutočnosť nie je možné vyvodiť ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (jeho str. 3, 4; č.l. 67 spisu). Okresný súd teda rozhodol na základe skutkového stavu zisteného vykonaním dokazovania iniciovaného práve navrhovateľom.

V rámci meritórneho posúdenia veci odvolací súd poukazuje na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie odvolania a na viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). Z tohto aspektu je zjavné, že navrhovateľ (nepochybne z dôvodu predkladania enormného množstva typových podaní) v odvolaní rezignoval na akúkoľvek konkrétnu úvahu vo vzťahu k vecným dôvodom, ktoré viedli k zamietnutiu návrhu. K žiadnemu zo zásadných záverov okresného súdu (t.j. predovšetkým o nepreukázaní vzniku škody, či nemajetkovej ujmy a príčinnej súvislosti), na ktorých založil svoje meritórne zamietajúce rozhodnutie, odvolateľ nepredložil relevantnú, resp. vôbec žiadnu protiargumentáciu. Fakticky sa obmedzil na všeobecné konštatovania („nesprávny postup spočíva v niekoľkých skutočnostiach“, „konajúci súd sa musí vysporiadať so všetkými vytýkanými zložkami nesprávneho úradného postupu“), ktoré sú len opakovaním návrhu bez relevantnej reakcie na konkrétne nosné dôvody napadnutého rozhodnutia. Krajský súd zdôrazňuje, že odôvodnenie napadnutého rozsudku spĺňa všetky zákonné požiadavky. Pokiaľ navrhovateľ v odvolaní uvádza, že „v odôvodnení prezentované časové úseky nenasvedčujú“ konštatovaniu okresného súdu o dodržaní namietaných lehôt - okrem skutočnosti, že napadnuté rozhodnutie takýto záver neobsahuje (naopak okresný súd konštatoval nedodržanie zákonných lehôt) - platí, že relevantné časové údaje tak, ako ich uvádza prvostupňový súd, vyplývajú z exekučného spisu.

Odvolacie dôvody navrhovateľa boli neopodstatnené a neboli zistené ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 212 ods. 3 O.s.p.). Napadnutý rozsudok preto vo veci samej potvrdil.

Viazanosť odvolacieho súdu konkrétnymi dôvodmi odvolania bola významná i pre potvrdenie výroku o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania. Odvolateľ síce výslovne uvádzal, že napáda rozsudok okresného súdu v celom rozsahu, ale vo vzťahu k predmetnému výroku neposkytol žiadnu konkrétnejšiu argumentáciu. Nedôvodnosť tvrdenia navrhovateľa o konaní a rozhodovaní vylúčeným sudcom (ktorá hypoteticky okrajovo mohla spochybňovať daný výrok) je vysvetlená a konštatovaná vyššie.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním bezprostredne nenapadnutý, ale od meritórneho rozhodnutia závislý, výrok o trovách prvostupňového konania. Okresný súd náležite aplikoval zásadu úspechu v spore i návrhový charakter rozhodovania o náhrade trov.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Odvolateľ - navrhovateľ nebol v tomto štádiu konania úspešný, a preto podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Naproti tomu odporca si náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.